

Sygn. akt IV K 201/16

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sewer Skumiał

Protokolant: I. J.

w obecności Prokuratora: Krystyny Marchewki

po rozpoznaniu w dniu 6 marca i 17 marca 2017r.

sprawy:

E. P. (P.), syna J. i M. z domu S. urodzonego w dniu (...) r. w P. Ś.

prawomocnie skazanego, podlegającym wykonaniu orzeczeniami:

I. wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 stycznia 2012r. o sygn. **IV K 179/11** za **ciąg** przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk popełnionych w dniu 16 maja 2007r., na jedną karę **2** lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat oraz karę grzywny w wysokości **80** stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie po **10 zł**, przy czym **kara** pozbawienia wolności została **zarządzona** do wykonania postanowieniem SO w G. z dnia 16.02.2016r., sygn. akt IV 1 Ko 394/15;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 sierpnia 2015r., sygn. akt **III K 679/15**, za przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk popełnione 7 maja 2015r. na karę **1** roku i **2** miesięcy pozbawienia wolności

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w A. z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt **II K 34/14**, utrzymanym w mocy wyrokiem SO we W. z dnia 27.04.2016r., sygn. akt III Ka 16/16, za przestępstwo z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 kk popełnione 23 września 2012 r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy stawce równoważnej kwocie 10 zł; za przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione 24 września 2013r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk popełnione we wrześniu 2013r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy stawce równoważnej kwocie 10 zł i **ostatecznie – karę łączną 1** roku i **6** miesięcy pozbawienia wolności oraz **70** stawek dziennych grzywny przy stawce równoważnej kwocie **10** zł

stosując art. 19 ust. 1 ustawy z 20.02.2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (D.U. 2015 poz. 396) orzeka:

1. na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I i III części wstępnej wyroku i wymierza skazanemu E. P. karę łączną grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

2. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I, II i III części wstępnej wyroku i wymierza skazanemu E. P. karę łączną 3 (trzy) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie SR w B. III K 679/15, a to dzień 7 maja 2015r. oraz karę odbywaną w ramach tego skazania od 22 stycznia 2016r. do nadal;
4. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdza, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu;
5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej M. M. kwotę 177,12 (sto siedemdziesiąt siedem i 12/100) zł, w tym 23 % podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu;
6. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 201/16

UZASADNIENIE

Wobec skazanego E. P. zapadły następujące, prawomocne skazania:

IV. wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 stycznia 2012r. o sygn. **IV K 179/11** za **ciąg** przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk popełnionych w dniu 16 maja 2007r., na jedną karę **2** lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat oraz karę grzywny w wysokości **80** stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie po **10 zł**, przy czym **kara** pozbawienia wolności została **zarządzona** do wykonania postanowieniem SO w G. z dnia 16.02.2016r., sygn. akt IV 1 Ko 394/15;

V. wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 sierpnia 2015r., sygn. akt **III K 679/15**, za przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk popełnione 7 maja 2015r. na karę **1** roku i **2** miesięcy pozbawienia wolności

VI. wyrok Sądu Rejonowego w A. z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt **II K 34/14**, utrzymanym w mocy wyrokiem SO we W. z dnia 27.04.2016r., sygn. akt III Ka 16/16, za przestępstwo z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 kk popełnione 23 września 2012 r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy stawce równoważnej kwocie 10 zł; za przestępstwo z art. 270 § 1 kk popełnione 24 września 2013r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk popełnione we wrześniu 2013r. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny przy stawce równoważnej kwocie 10 zł i **ostatecznie – karę łączną 1** roku i **6** miesięcy pozbawienia wolności oraz **70** stawek dziennych grzywny przy stawce równoważnej kwocie **10 zł**

Sąd zważył co następuje:

Wydanie wyroków i uprawomocnienie się skazań opisanych w punktach II i III po dniu 1 lipca 2015r. (kiedy to weszła w życie nowelizacja kodeksu karnego, suplementowana ustawą z dnia 20.02.2015r. poz. 396) faktycznie i formalnie dopuściło możliwość przeanalizowania karalności skazanego E. P. pod kątem orzeczenia kary łącznej, obejmującej wszystkie wykonywane (obecnie, bądź w przyszłości) w stosunku do niego kary pozbawienia wolności oraz podlegające wykonaniu kary grzywny, tak jak przewidywał to art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (D.U. z 20.03.2015r. poz. 396), przy zastosowaniu reguł z rozdziału IX Kodeksu karnego.

Zmienione przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przepisy rozdziału IX kodeksu karnego przewidują całkowicie odmienne od dotychczasowych przesłanki wymierzania kary łącznej. Znowelizowany art. 85 k.k. nie przewiduje już przesłanki do wymierzenia kary łącznej w postaci rzeczywistego zbiegu przestępstw polegającego na popełnieniu przez sprawcę kilku przestępstw (tzn. co najmniej dwóch) przed wydaniem pierwszego nieprawomocnego wyroku za którekolwiek z nich. Obecnie podstawą wymiaru kary łącznej ma być wymierzenie za dwa lub więcej przestępstw kar tego samego rodzaju lub innych podlegających

łączeniu, z tym jednak zastrzeżeniem, że kary te podlegają wykonaniu, w całości lub w części (tj. nie zostały wykonane). Tak więc kara łączna ma być wymierzana zawsze wówczas, gdy przed wydaniem orzeczenia o karze łącznej nie zostały wykonane (w całości lub części) kary wcześniej orzeczone, w tym także kary łączne, a kary te są tego samego rodzaju (albo podlegają łączeniu). Kara łączna może więc też powstać na bazie poprzednio orzeczonej kary łącznej po tym, jak pojawi się przestępstwo nieuwzględnione w orzekaniu poprzedniej kary łącznej (niewykryte, nieosądzone lub popełnione później). Łączeniu w karę łączną podlegają zarówno kary orzeczone za przestępstwa wymierzone w jednym postępowaniu, jak i kary (w tym także kary łączne) orzeczone w poprzednich prawomocnych wyrokach i kara (także kara łączna) orzeczone w kolejnym procesie. Taka formuła orzekania kary łącznej skutkuje tym, że wymierzanie kolejnej kary łącznej nie powoduje rozwiązywania węzła poprzednio orzeczonej kary łącznej, wymierzonej w poprzednim postępowaniu (LEX Komentarz do art. 85 kk Patrycji Kozłowskiej Kalisz).

W przedmiotowej sprawie łączeniu podlegają zatem:

1. odnośnie kar pozbawienia wolności:

- kara orzeczone przez SO w G. IV K 179/11 (po zarządzeniu jej wykonania), czyli 2 lata pozbawienia wolności;

- kara orzeczone przez SR w B. III K 679/15, czyli 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności;

- kara łączna orzeczone przez SR w A. II K 34/14, czyli 1 i 6 miesięcy pozbawienia wolności

2. odnośnie grzywien:

- kara orzeczone obok kary pozbawienia wolności przez SO w G. IV K 179/11, czyli 80 stawek dziennych przy stawce równoważnej kwocie 10 złotych

- kara orzeczone obok kary pozbawienia wolności przez SR w A. II K 34/14, czyli 70 stawek dziennych przy stawce równoważnej kwocie 10 złotych.

Matematyczne reguły, przewidziane w art. 86 § 1 kk (i odsyłającym doń w zakresie łączenia kar łącznych § 4) wskazują zatem, że miarkowanie kary łącznej pozbawienia wolności dla skazanego E. P. dotyczy przedziału pomiędzy 2 latami (minimum, czyli najwyższa z łączonych, orzeczone przez SO w G.) a 4 lata i 8 miesięcy (suma kar łączonych) pozbawienia wolności. W przypadku grzywien, via art. 86 § 1 i 2 kk minimalna ilość stawek dziennych wynosi 80, natomiast maksymalna to 150 a równoważnik stawki wynosi 10 złotych.

Wymierzając skazanemu E. P. karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd kierował się zasadą asperacji (czyli z pominięciem zarówno pełnej absorpcji jak i kumulacji).

W pełni uzasadnione jest przytoczenie w tym miejscu fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001r., sygn. akt II AKa 63/01, publ. Prok.i Pr.-wkl. 2002/7-8/20 - z astosowanie zasady absorpcji, asperacji, czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. W podobnym tonie wypowiedział się SA w Katowicach w wyroku z dnia 8.03.2001r., sygn. akt II AKa 59/01, publ. Prok.i Pr.-wkl. 2002/3/21, uznając, iż zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodziejowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Oba te jakże adekwatne orzeczenia odnoszą się do zbiegu przyjętego przez Sąd, akcentując warunki konieczne dla stosowania jedynie częściowej absorpcji, wynikającej zarówno z braku koincydencji czasowej (tylko zdarzenia z wyroków opisanych w punktach I i III są zbliżone na osi czasu, niemniej popełnione zostały sekwencyjnie, to jest, czyny ze skazania opisane w wyroku z punktu III miały miejsce zaledwie kilka miesięcy po

skazaniu przez SO w G.; notabene, ta okoliczność wykluczała wydanie wyroku łącznego w poprzednio obowiązującym w tej materii reżimie prawnym) jak i godzenia (generalnie, bowiem jednostkowo pojawiły się i inne zarzuty np. z art. 270 kk) przez skazanego w rodzajowo jednakie dobro – mienie.

Sąd podziela także pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001r., sygn. akt II AKa 154/O1, publ. Prok.i Pr.-wkł. 2002/4/26, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popęlenie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Przekładając powyższe sugestie i dyrektywy wymiaru kary na realia dotyczące E. P. – osoby ponad 20-krotnie karanej (k – 32 i następne), wobec której stosowano dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (np. w sprawie SO w G. IV K 179/11), wielokrotnie korzystano z instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia, których to rozwiązań sobie nie doceniał, stosunkowo szybko wchodząc w kolejny konflikt z prawem (nota bene, kolejne skazania sukcesywnie skutkowały bądź to zarządzeniem wykonania kary uprzednio zawieszanej, bądź odwołaniem warunkowego przedterminowego zwolnienia - vide karta karna i akta związkowe), niemniej u której proces resocjalizacji w jednostce penitencjarnej przebiega poprawnie (tylko raz karany dyscyplinarnie, nagradzany, krytyczny do swoich czynów, bezkonfliktowy, odbywający karę w systemie programowanego oddziaływania) a prognoza społeczno-kryminologiczna jest umiarkowanie pozytywna (vide opinia z Zakładu Karnego w J. k – 36), stosując wspomnianą zasadę asperacji – wymierzono karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przeciwno zasadzie kumulacji świadczył fakt, iż inkryminowane skazanemu czyny zostały popełnione w stosunkowo zwartym okresie czasu i, z reguły, dotyczyły jednakiego dobra – mienia. Przeciwno pełnej lub prawie pełnej absorpcji przemawiały wspomniane liczne skazania, kończone zazwyczaj warunkowym przedterminowym zwolnieniem, gdzie skazany – dopuszczając się kolejnych przestępstw – wyraźnie nadużył „łagodności” wymiaru sprawiedliwości a jednocześnie sam nie skorzystał z dawanych mu pierwotnie szans, jak też liczba skazań, osób pokrzywdzonych i wygenerowana przezeń szkoda (jakkolwiek było to przedmiotem oceny przez poszczególne Sądy, to nie sposób pominąć tych kwestii także podczas miarkowania kary łącznej, gdzie dyrektywy wymiaru kary odsyłają wszak do stopnia społecznej szkodliwości czynu).

Odnosnie kary grzywny, to orzeczono ją w umiarkowanej wysokości, czyli 120 stawek dziennych przy stawce równoważnej kwocie 10 złotych, w pełni uwzględniając fakt, że gros skazań dotyczyło czynów przeciwko mieniu, zatem wyeksponowano ekonomiczny charakter kary, tak by wysiłek finansowy ponoszony obecnie przez skazanego a wyrażający się w konieczności spłacania grzywny był z jednej strony dodatkową dolegliwością i sygnałem o nieopłacalności przestępczego procederu a z drugiej wzięto pod uwagę by skazany miał szansę w warunkach izolacji obowiązkowi temu podoleć. Jakkolwiek surowsza grzywna musiałaby ten proces zakłócić..

W ocenie Sądu tak orzeczona kara łączna jest sprawiedliwa, uwzględnia właściwości i warunki osobiste skazanego oraz jego zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Nie jest one nadmiernie surowa, jak też nie stanowi wyrazu nieuzasadnionej pobłażliwości. Kara ta odpowiada wymaganiam społecznego poczucia sprawiedliwości, stanowiąc adekwatną odpłatę za popełnione przestępstwa. Sąd wyraża przekonanie, że orzeczona kara spełni wobec skazanego swoje cele, zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej, a poprzez dalszy proces resocjalizacji doprowadzi do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego przez skazanego.

Analizując dane o odbytych dotychczas karach i tymczasowym aresztowaniu, zaliczając je w trybie art. 577 kpk, przyjęto, iż na poczet kary pozbawienia wolności zaliczeniu podlega okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie SR w B. III K 679/15, a to dzień 7 maja 2015r. oraz kara odbywana w ramach tego skazania od 22 stycznia 2016r. do nadal.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w analizowanych wyrokach „częstkowych”, jako nie podlegające łączeniu, pozostawiono odrębnemu wykonaniu.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej M. M. kwotę 177,12 (sto siedemdziesiąt siedem i 12/100) zł, w tym 23 % podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd, mając na uwadze bezmajątność skazanego i brak zatrudnienia w warunkach izolacji, jak też orzeczoną grzywnę, zwolnił go od ponoszenia kosztów w sprawie wydania wyroku łącznego.

SSO Sewer Skumiał